

„הם פיטרו אותי מפני שהם

אנטי־שמים!“ טוענה אניטה פלשנר,

האשה שהסגירה את אודי אדיב

לידי שרות הביטחון

אניטה מתמרמרת רק על ההצגה הלא־נכונה, לדבריה של הפרשה בעיתונות: „בכתבה שהתפרסמה עלי נרמז כאילו הב־רחתי דולרים, כשהחלפתי לירות ישרא־ליות בדולרים, אבל זה לא נכון. או לא הייתי עדיין אזרחית ישראלית, ויכולתי להכניס דולרים כמה שרציתי.“

על פיטוריה, אין היא מגלה מרירות. לחיות יש בינתיים ממה, והיא יודעת שבמוקדם או במאוחר תמצא ג'יב אחר. אחרי הכל, היא בטוחה, היא לא עשתה שום דבר שיש להתבייש בו.

השבוע, מכל מקום, היו שני הצדדים של אותה פגישה גורלית — גם אנה פלשנר וגם אודי אדיב — מעדיפים לוא לא היה

שבוע שעבר: „כשאני הולכת לקונצרט ונהנית מהביצוע של המנצח או אחד הר־מנגנים,“ סיפרה, „אני לא מתביישת לגשת אליהם מאחורי הקלעים, להגיד להם את זה, ולפתח שיחה. ככה קשרתי הרבה קשרים.“

התקפה

פּתאומית

זכר עבודתה בשגרירות, נהגה אניטה להרצות לפני תלמידי החוג ללימודי אמריקה־הלא־טינית באוניברסיטה העברית בירושלים בנושא שבו היא בקי־אה יותר מכל: מקסיקו ותרבותה.

ציידת המרגלים פוטרה מעבודתה בשגרירות

הגורל מפגישם כלל: אודי היה עדיין מן הסתם אדם חופשי, ממשיך במאמציו לתקן את העולם. אניטה היתה עדיין בחורה אלמונית, מרוצה מאלמוניותה, מעבודתה, ומהנאותיה בחיים.

אולם הגורל בעל חוש־ההומור המונר החליט להפגישם. התוצאה: אודי אדיב יצא השבוע בדרכו ל־17 שנות מאסר. בעוד אניטה יושבת בביתה, מאוינה ברדיו לסופו של המהלך שהיא הניעה, ומההרת ל־עצמה כי הצלת המולדת עלתה לה, במקרה זה, ביוקר.

כך, היו השמיים ורודים והעתיד מב־טיח לעולה החדשה — עד ליום, ה־17 לאוקטובר 1972, שבו, בהתקפה פתאומית של להט לאומי, קיפחה את כל הישגיה במולדת החדשה.

בדרכה חזרה לישראל, עם סיומה של חופשה ביוון, פגשה אניטה, שוב, בצעיר ישראלי בשם אודי אדיב. הוא ביקש ממנה להעביר עבורו זוג מכנסיים במכס. הס־ק־רנות הנשיית התעוררה, המכנסיים נב־דקו, והדולארים שהיו חבויים בהם נתגלו. כאן התחיל לעבוד ההיגיון הבלשי, ש־הוביל את אניטה ואת חברתה לפנות אל שירותי הביטחון. כך נחשפה החולייה הר־ראשונה ברשת־הריגול המפורסמת של אודי אדיב וחבריו.

סה שאריקה מכחישה בכל־פה — מתקשה כיום העולה ממקסיקו, בת השלושים למ־צוא מקום עבודה חדש. נראה, שביש־ראל אין ביקוש מיוחד אחרי ציידות מרגלים.

אבל לא אזרחית נאמנה כאניטה ת־מור טינה: „אני כן־אדם שלם עם עצמו. לוא הייתי עומדת שוב באותו מצב שבו עמדתי בשדה־התעופה — הייתי עושה את זה שוב.“

פיטורי

הפתעה

האווירה בדירתה של אניטה פלשנר, בגבעתיים, רווייה תרבות. הפטיפון הסטריאופוני מנגן נון־סטופ מוסיקה קלא־סית משוכחת. לאורך הקירות ספרים רבים. על הקירות ציורים מקסיקאיים וישרא־ליים, ביניהם, תמונה של יגאל תומרקין, אותה קיבלה אניטה כמתנה מהצייר, אחרי שעזרה לו בסידורי נסיעתו למקסיקו.

סיפרה אניטה, אסופת־שיער ותכולתי־עיניים: „עשיתי את העבודה שלי בצורה הכי טובה והכי רצינית שיכולתי, רק לאחרונה אירגנתי תערוכה של ציורים ותחריטים מקסיקאיים בני־זמננו במוזיאון לאמנות חדשה בחיפה. זה התאפשר רק הודות לקשרים האישיים שלי. אף פעם לא אמרו לי שלא מרוצים מהעבודה שלי. לעומת זאת ניתקלתי לפחות פעמיים בגילויי אנטישמיות. ככה שהפיטורין באו לי בהפתעה. בשגרירות לא נתנו לי אפ־ילו סיבה רשמית. סתם קראו לי והודיעו לי שאני מפוטרת.“

פרט פיקנטי: מיבצעה האחרון בשגר־רות היה אירגון משלחת מדעים למ־סיקו בראשות פרופסור אפרים קצלסקי. הביקור אמור להתבצע בדיוק בשבוע שבו תדון הכנסת על מועמדותו של קצלסקי לנשיאות.

אניטה סיימה במקסיקו תואר שני ב־אמנות, השלימה אותו בארה־ב, באני־תרופולוגיה, כשהגיעה באורח בלתי־צפוי לישראל, והתחילה לחפש עבודה, נזכרה ששגריר מקסיקו, דאז, היגו לא אחר מאשר המרצה שלה באוניברסיטה. היא לא היססה, פנתה אליו, קיבלה תפקיד של נספחת תרבותית בפועל.

במיסגרת עבודתה קשרה אניטה קשרים רחבים עם חוגים רחבים בארץ. גם אופייה סייע לה בתהליך הקליטה החברתית שלה בארץ החדשה, שאת אורחותיה קיבלה ב־

אניטה („אנה“) פלשנר נולדה ב־מקסיקו, גדלה במקסיקו, ויכולה היתה אולי לחיות כל ימיה במקסיקו — לולא החתיכים הישראליים.

היו אלה הנמרים הצעירים מארץ־יש־ראל ששינו את גורל חייה. אחד מהם גרם לה, לאחר שהתאהבה בו, לבוא בעקבותיו לארץ. אחר גרם לה לזכות בכותרות־ענק בעיתונות — ואחרי זה להיזוטר ללא פרנסה.

כשחקרה אניטה במיסגרת עבודת־מחקר אוניברסיטאית שעשתה בארה־ב לפני כ־שבע שנים בנושא האנתרופולוגיה, את בעיות הקליטה של עולים חדשים בי־ש־ראל — לא שיערה כלל שיבוא יום והיא תחוש את הנושא על בשרה. העלייה לי־ש־ראל הפסה מקום אחרון בשפע החלומות והתוכניות שהיו למקסיקאית כבדת־הגוף. היתה זו האהבה לישראלי שהגיע לגור לה, שהזכירה לה שהיא בעצם פאטרי־ו־טית. כך הגיעה אניטה לישראל. הבחור אומנם חלף, עם הזמן — אבל הפאטרי־ו־טיות נשארה.

נשארה — אף באה לביטוייה המזור, במיבצע המפורסם של אניטה ושל חבר־רחה אריקה עוזרמן, אלמנת צלם וכתבת עיתוני־נשים לעת־מצוא.

היה זה המיבצע שעזר לשירותי הבי־טחון הישראליים ללכוד את אודי אדיב.

אנטישמיות

בישראל

א לא שאז גילתה אניטה כי תודת האומה לה אינה נרגשת במיוחד: זמן קצר לאחר התקרית בנמל־התעופה של לוד — מצאה עצמה הצעירה השאטנית מפוטרת מעבודתה, כנספחת תרבותית ב־פועל של שגרירות מקסיקו בישראל.

„הם פיטרו אותי בגלל שלא הסתרתי את העובדה שאני תומכת במדיניות של ישראל. בגלל זה הם כינו אותי פאשי־סטית, לא פעם ניתקלתי שם בגילויי אנ־טישמיות.“ סיפרה השבוע. „חוץ מזה היו לפיטורי אה. סיבות שאפשר למצוא בכל מיסגרת אחר. תככים, מריבות אישיות.“

תגובת השגרירות השבוע היתה — אין תגובה: „זה עניין פרטי.“ הסביר דובר השגרירות.

בעל המכנסיים
ברוווקה, התפתח לפרשה עגומה; אודי איבד את חירותו, אניטה איבדה את פרנסתה.

אודי אדיב בבית־המישפט (לצידו, טובחי נעראני), מה שהחל כסיכוי להיכרות מעניינת בין הצעיר לרווקה, התפתח לפרשה עגומה; אודי איבד את חירותו, אניטה איבדה את פרנסתה.